

land! *Heraus mit dem Kerl!* Det siger ogsaa min Svigersøn.«

»Hr. Søholm!« sagde Præsten, der under denne truende Tale flere Gange havde skiftet Farve. »Vi bad før i vor Bøn: Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere. Det Løfte, De her gav Gud, kan De dog ikke allerede have glemt? Jeg forsikrer Dem, at Gud i hvert Fald ikke har glemt det. Hvad Uret der end kan være begaaet imod Dem, saa er det Deres Pligt at tilgive. I et Øjeblik som dette maa De ikke tænke paa at bringe et Menneske i Ulykke.«

Denne præstelige Formaning gjorde for saa vidt sin Virkning paa Hr. Søholm, som hans Ansigt igen fik det samme enfoldigt fromme og lydige Udtryk, det havde haft under Kommunionen. Men saasnart Præsten tav, var han igen den samme.

»De maa ikke sige, Hr. Pastor, at saadan en . . . en Noksagt er et Menneske. At nægte at hjælpe en, der er syg og lidende. Har man hørt Mage? . . . Han skal i det hele paa alle Maader være en snavs Person. Rasmussen her fortæller mig, at han lever som en ren Tyrk og Hedning og ikke vil lade sine Børn døbe. Det er jo forskrækkeligt! Men De siger jo, at De kender ham, Hr. Pastor. Hvordan kan De da tage en saadan Person i Forsvar?«

»Jeg forsvarer ham aldeles ikke — allermindst hans